

СТАРМАЛИ

У Новоме Саду 31. јула 1885.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеве 10 — 5, — 2½ динара или франка. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду рукописи се шаљу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien IX. Porcellangasse, 56.) — Преплата и све што се тиче администрације шаље се штампарији А. Пајевића у Нов. Саду. — За огласе плаћа се 6 новч. од реда, слова као што су ова и сваки пут 30 новч. за жиг.

ТЕЛЕГРАМ,

Из Ст. Бечеја. Ноћас су код нас похарали пошту, и осим тога само још шест дућана, све у најживљим улицама, — два су дућана у солгабировом стану. Лопови су украли и полицију, али су се уплашили од њена слатка хркања, те су је само понели на унутили.

Цвајундцванциг — фуч!

Како вели стара пословица :
„Колко дана, толко kobасица.“
Ал данас се друкче пише
С горњих страна :
„Kобасица има више
Него дана.“

Двадестдругог јула
(Позивом завата)
Састала се у Пешти
Двадестидва брата.
Али нуто: месец јул
Има више дана,
А још више kobасица има
Комесарска страна.
И тако ће остат много
Залиш' kobасица
С Тисина астала, —
Јер су на част дошла само
Двадестидвојца —
(Милом богу хвала!)

Но кад би ми и ви хтели
Чути две-три речи,

Један слух би мог'о
Ране да залечи ;
Све те kobасице
Ђурковићу дајте,
А ви се покајте,
— На нас не варајте!

У Наивности.

Стари младожења. *)

*) Ову песму, т. ј. завршетак њен, бог и веране би примили, бојећи се да не будемо смешни. Не би је примили, да нам је дошла из Загреба, Сомбора, Н. Сада, Руме, или ма са које друге стране, — али кад је из Наивности, онда нам се не може замерити.

Ур.

Шетња по свету.

IV.

Министар Тиса се вратио из Остенде и одмах се за тим у Будимпешти одржала конференција српских „нотабилитета“. Без кума не могу бити сватови, без Тисе се не може одржати конференција српских „нотабилитета“. Оно до душе ту је био кумовски момак — Јекелфалушија — али тек кум је глава, а свати су скромни и учтиви, па би умели чак и „шенити“, кад би им то кум заповедно. То су неки од тих сватова и тако доста пута пред министарским вратима чинили, па им та „ћимнастика“ сада неби тешко пала. Да су пак господа добри ћимнастичари, то су са својим „одлукама“ доказали. Тој њиховој вештини сви се дивимо, бар ја не могу да се доста начудим н. пр. вештини г. Стојачковића. Био је 1848 г. уз кољено патријарху Рајач.ћу, за тим је постао Мајерхофов чиновник и најжешћи поборник Бахове системе; кад је ова пала, видимо га као ватреног српског националисту и поборника српског војводства, но кад дође мађарско министарство, он скочи из српске војводине у мађарску државну идеју, па ни лук јео ни лук ми-

присао, већ постаде велики мађарски чиновник. Никаква промена није њему шкодила; он је умео сваку промену да прескочи и знао се у промењеним околностима „наћи.“ Ђимнастика дакле није само по здравље корисна, него и по — каријеру.

Неко се време г. Стојачковић владао пасивно, но пошто су ђимнастичари другог реда спремили за њега земљиште, то је ето он по ново ступио у циркус са својим клобном — са Ђурковићем и осталим комичарима. Ја сам до душе знао, да је он виртуоз, али да ће тако далеко дотерати у својој вештини — томе се нисам надао. Политички ђимнастичари показивали су нам и пре њега своју вештину, како се из Бечкерека скаче у Кивинду, али из Будимпеште скочити у Загреб и Сомбор — то не би ни они могли. То су учинили Стојачковић, Ђурковић и други подобни политички ђимнастичари, јер ето у својим одлукама веле, да су закључци загребачке и сомборске конференције плод њиховог делања.

Па добро, господе! Кад је тако, онда се лако можемо погодити. Нисте зато морали одржавати засебну конференцију, нисте се морали потрудити чак у Будимпешту, та ви за бога и тако друго шта нећете, него што је хтеда загребачка и сомборска конференција. То је лепо и види се, да вам је стало до слоге. С тога стегните срце и немојте се наметати, немојте позивати политичку власт у помоћ, да ова чини на бираче притисак и немојте митити бираче новцем и пићем, као што то неки од вас намеравају чинити, већ оставите самим срезовима ствар, па ако вас ови истакну за кандидате и ако вас централни одбор препоручи, онда ћете и бити изабрани за по-

славике. Чистој ствари нису нужна нечиста и ниска средства.

Али ту пече! Неће нико ни Стојачковића да бира, а камоли Ђурковића, или чак Стеву Павловића и Вукичевића, па с тога господи стегнуше „јуначко“ срце, те да би народу премазали очи, изрекоше у својим „одлукама“, да ће радити на томе, да се „у будуће“ законом осигура слободан избор патријарха, али богме и на том, да се давашње црквене, школске и фондуционалне установе промене — наравно у духу „напредном“, као што је то већ г. Вукичевић у својим чланцима у „Вражјем Добу“ наговестио. „Мани ти народе Германа на миру, а ми ћемо се већ постарати, да ти више никад ни на памет не падне, да се тужиш на повреду некаквих својих права“ — то је смисао прави најновијих „одлука“ будимпештанске конференције.

Народ то врло добро зна и за то ће бити узалудни труди будимпештанских политичких ђимнастичара. Али они тврде да је народ уз њих, а „Пестер Лојд“ са поносом вели, да су ва будимпештанску конференцију стигли „многобројни“ писмени и телеграфски поздрављени из средине српског народа. Ја држим, да „Вражје Доба“ неће те „многобројне“ поздраве штампати, јер — неће да се хвали! А да би наш свет отприлике дознао, какви су ти „многобројни“ поздрављени, ево вам за пример једног: „Турски Бечеј. — Данас сам у великом броју конфисковао броширу: „Шта још каже „Застава“ против Германа.“ — Емил Таулијан, бечејски солга.“ Ако је још који поздрав био, ја сам уверен, да није друкчије садржине, него што је овај мало час наведени. Сигурно их је поздравео

ПОДЛИСТАК

Турчин Усо каурски шиљбот.

(Продужење.)

Капларов кум Миладин одржа бесједу баш момачки, јер прије него што цјевци дан поздравеше бану и он међу дружину с пуним бисазима, те сви баш поштено брк омастише.

А Усо?! Усо дође са својим шиљботањем код Турака на глас као мудар и јуначан, те постаде код заптија буљукбаша.

Од дана тога усина шиљботања минуле су већ пуне три године, а каплар и Усо нигда се кашње видели нису.

Једнога дана прије зоре покуца неко на пенџеру каплара Столе, он се сбуди и упита:

„Ко је!“

„Ја сам.“

„Ко си ти?!“

„Та твој кум Радоња.“

„Па шта те тако рано носи?“

„Богме куме, зло и наопако.“

„Ма шта је чојче говори?!“

„Богме куме Столе, одагнало воле.“

(Волови су били прђија капларове жене Смиље и код кума Радоње на изору.)

„Шта наопако?!“

„Јест богме куме.“

Столе и Смиља скочише из постеље ко помагни. Столе се бржибоље обуче и за подпашу двије леденице и хавцар зајену, а шару диљку о раме објеси, па ко вилонит ван на врата суну, а Смиља стаде нарицати:

„Јој рудоња мој!“

„Јој гароња мој!“

„Ала злотворе, давори боже, све ти се скаменило!“

„Јој тужна Смиљо моја!“

Нарицање ово пробуди јој старца звекра у великој соби, који к њој долети и упита ју:

„Што је снашо, за бога милога?!“

„Јој ћаћо премили!“

„Ма шта је говори?!“

„Јој ћаћо мој!“

„Да се није што Столи припетило?“

„Јој није, још и горе!“

„Та казуј, ако бога знаш!“

„Одагнало Рудоњу и Гароњу“

„А ће је Столе?“

„Одлети с кумом у поћеру.“

„Зло и наопако, ако сам стигне ајдуке, мога би и погинути.“

Старац скочи у велику собу зовући још своја три сокола:

„Чуј Милошу, Радивоју и Миливоју!“

„Шта је ћаћо?!“

„Чујте дјецо брже! Одагнало је снашине волове,

и католички кикпидски прота, који рече, да има и српских архијереја, који држе, да треба источна и западна црква да се споје, али на све те поздраве ми нисмо нимало радознали, само дајте, господо „Вражједобошка“, да видимо те „многобројне“ поздраве, што сте их из средине српског народа добили! Као велику и ретку чудноватост могли би сте их послати на земаљску изложбу, та и тако тумарате непрестано по Будимпешти, а имате и високих заштитника, те би могли заслужити златну диплому, јер до мандата и тако нећете доћи, па да имате бар нешто, чиме би сте се могли пред вашом децом похвалити. Надзорник скелијанума пише вам на руку, јер и тако вам чини велике услуге код уредништва „Пестер Лојда“ и „Ефетергеша“, те ће вам зацело и при накнадном излагању ваших „реткости“ бити при руци. У осталом чувајте се министра финансије, јер овај може ударити порезу на измишљотине и лажи, па би онда постали ви вирилисте и могли би dospети чак и у горњи дом, јер ви би плаћали највећу порезу. Онда . . . онда бих вас и ја поздравно, а донде остајте ми како ко (не велим ни здраво ни болесно) и спремите се, да опет путујете у Будимпешту, али никад у Карловце као народни посланици.

Милицав.

Уф, кијавице! И ко те је! . . . Кашљем, кијам, промукла сам, врео сам, по глави ми се мотају сами бумбари, тако ми је, као да се сто пуница мувају око мене! — па сад да путујем по свету. Још да претплатници „Стармалог“ зажеље, да обиђем свет за оних познатих 80 дана, та искијао бих душу тамо гдегод у „Инђији“ и вратио бих се као осушен ребарак, да из њега створи

Столе одлети сам с несретним кумом Радоњом, па ако стигне ајдуке убиће га сама.“

Милош ће:

„На ноге браћо, погинуће нам брацо!“

Сва три скочише ко три лава, наоружаше се до зуба, и код кумове куће стигоше Столу и кума, ње траг избијају, куд су волови отишли.

Милош ће:

„Ма куме шта се то догоди?“

„Е — куме, ето тако. Топло је било, а кошара малена, па сам волове у приторак пустио. Ја сам лежа ено онђе, а мрчај, мрки га вук однио, баш код лесе. Волови су лежали ево ође близо мене и лиено прежимали. Ја сам ти три луле испушио, само сам зажмирио, лула ми изпаде, ја скочим, али волова не има. Мрчај, вук га мрки ујо, па ни регно није, дакле видиш куме, да ајдуци не само чојка него и пса очарати знаду.“

„Јест, јест куме, та знаш, да Станко Њевић најљућега пса у нарамку носи.“

„Ја се бојим, да је и ово Станково масло, јер је синоћ долазио к мени лулу дувана тражити, па је ваљда загледа, како приторак стоји, а мрчај на њ ни регно није.“

Столе:

„Ајдемо јунаци к Станку, да видимо је ли код куће, а и волови су мимо његове куће отишли, јер је ево трње одграђено.“

Милош:

какав бог Еву, те да ме онда нестане са свим са овог света. . . . Не марим, бар не бих имао 'кијавицу! Да знам каквог лека против ње! Доктор Владан је некад препоручио лек против кијавице; али га не знам више, толико се сећам, да је налику на онај против зубобоље. Узме се воде у уста, седне на огњиште, и кад вода у устима почне врити, онда нема више ни зубобоље. Од прилике такав је лек и против кијавице.

Али шта знам радити! пуговати се мора, управо шетати; али то је свеједно. Како може човек да награбуси кад се с кијавицом шета, то ћу да вам сад приповедам.

Прво и прво заборавио сам „шнуфтихлу“ код куће. То је ужасан малер; још које како, кад нисам у друштву, али кад сам у сред лепше половине људског рода — онда, ех, онда је малер готов.

Судба ме панела на мартинов брег у Будиму, где су се „усрећитељи“ нашег народа скупили, да Герману продуже небирани дане.

У прочељу седи домаћин па ћути. Око њега знаменити људи и не говоре ништа.

„Хади!“ зачује се са „птичије перспективе“.

„То је добар знак, што је неко кино,“ реч домаћин.

Остали се згледаше — није кино ни један: „Ја нисам.“ — „Нисам ни ја.“ — „Ни ја.“ „Ни ја.“

„Па ко кија?“ запита домаћин.

Сви наставише своје ћутање. Онда ће домаћин почети:

„Господо! Наша данашња конферен —“

„Циха!“ записка опет од горе.

„Ако је код куће, узећемо и њега са собом, а ако није, онда је он с воловима.“

Столе:

„Нетребамо га, ми ћемо сви скупо до Тривина гроба, онда ћеш ти брате Милошу с кумом на пошту мали Ј. а ти брацо Радивоју с Миливојем на пошту велики Ј: јавте пошти и поздравте капурале, да су моји волови украдени, нека с вама форпасују, неће им бадава бити. А ја идем прео грабе к побратиму Давидару, он или зет његов Мујага знаће за волове, ако су онамо минули.“

Зора свиће, а Столе на међу стиже, огледа се наоколо па шмрц прео међе, капа му паде, он ју диже, али и траг од волова спази, стаде, разгледа и уздану:

„Е, дакле, овуда су мој Рудоња и Гароња у проклету земљу замакли.“

Крене даље у шуму, сједне на камен, огледа оружје, направи чашице, напуни лулу, укреше ватру, запали лулу, па хајд даље.

Долазећи на крај Бугара, чује неки разговор, стане и заклони се, да види, можда хајдуци његове волове гоне, али опази четири заптије, ступи пред њих и каже им тко је и што је, и пошто иде.

Један од њих чалму на очи намакну и рече:

„Коншијо! Ако су ти волови амо пришли, стигнућу ја њих; стој ти ту, док ја мојима момцима пришапнем, ће ћемо волове потражити.“

„Фала вам јунаци!“

„То ће бити рајска душица,“ примети једна знаменита и уважена особа.

Сви се нађоше у чуду. „Рајска душица? Од куд ће овде?“ мумлаху остали.

„Та да, њојзи овде нема места,“ рече домаћин.

„Да није то дух из Карловаца, који нас облеће!“ примети друга знаменита и уважена особа.

Сви скочише на ноге лагане те почеше увртати усна, и њима шарати по ваздуху, не би наишли на руку тог духа, па да је целивају.

Руке међу тим није било. Одлични збор почео се опет да прибира.

„Ви знате сви, славна господо,“ поче опет домаћин, „да нам је главни предмет кандидат —“

„Ациха?“ зачује се по трећи пут.

Сви пребледише — чудна је ствар кад се кија а не зна се ко управо кија.

„Мени нешто није добро,“ рећи ће трећа знаменита и уважена особа, „морам кући!“

„Моја жена је била болесна, кад сам већ пошао амо,“ рече четврта знаменита и уважена особа.

„Хаџи!“ „Хаџи!“

У соби не беше више никог. Домаћин се с на-кострешеном косом подвукао под кревет. Остале знамените и уважене особе стругнуше куд која.

Остао сам дакле сам, али не дуго. Чудни задаји — биће сумпор — отераше и мене са „птичије перспективе“ и ја се вратим у редакцију да прибележим овај чудновати случај о мојој шетњи. Овако сам свршио своју белешку:

Није ми жао, што имам кијавицу, и то први пут у животу не жалим. Само ме једи те, што су ме

држали за карловачког духа, а овамо је један изрично казао, да сам рајска душица. То се двоје не слаже никако. Још сам се нашао и увређен. Свим знаменитим и уваженим Мартинима (из Загреба) желим — кијавицу.

Е.

У Ш Т И П Ц И.

У шематизму стоји и Герман; али не стоји ни да је изабран ни наименован. Како је, врагу, онда добио ту — столицу.

* * *

Међу будапештанским кандидатима за српски сабор читамо и Кукића; да богме, како би њега изоставили, кад је par excellence назадњак.

* * *

У Србији би већ пропао исти Кукић, јер неће с владом, није напредњак.

* * *

Уредник „Нашег Доба“ ревносно бележи сваког, ко добије какво „одличије,“ какав орден. Дал’ ће, боже, скоро забележити и себе!?!

* * *

Међу будапештанским кандидатима читамо све славне делије кикиндског програма. При читању где-којег имена уздахнуо сам тешко.

* * *

Пасија је бити поштен,
Здрав, уважен, богат, чио;
Пасија је бити уман
И народу своје мио.

Заптије се к њему повратише, а буљукбаша ће му рећи:

„Ево ти духана, пуни лулу.“

Столе узе дуван и поче лулу пунити, али га изненада двије заптије за руке пограбише, трећи лисице извади и свеза го, а буљукбаша оружје одузе.

„Што ћете јунаци самном?! Ја сам царски капурал, поштен човјек, не идем харати, већ идем муку моју тражити.“

„Бре Ђауре! по царевој земљи не иде се тако; нисмо ми харамије нити волове крадемо, него си ти амо преша, да наше волове украдеш.“

„Ни јесам јунаци и коншије ја зато преша, та можда ме који и позна, ја сам каплар Столе Србиновић и побратим вашег Давидара, водите ме к њему.“

Буљукбаша одсјече:

„Ћути Ђауре! на колац ћу те жива набити, а ако будеш миран, ханџаром ћу ти главу одрубити, да се дуго не мучиш.“

„Не мојте јунаци губити душе, ја имам трој нејаке дјечице.“

„Јами, неговори! — И дицу би ти сасикли, само да вас је мање.“

„Не мојте јунаци, ја имам три брата и они су у поћери, па ако се мени што догоди, они ће се осветити и многа ће и недужна турска глава за ме полетити.“

„Јами не говори! Не бојимо се ми све твоје ћесаровине, а камо ли твоје браће.“

„Не мојте јунаци.“

„Водите га на врло чатрњу, нека се умије и воде напије, да жедан не оде.“

Столе обори главу и помисли, да му је одзвонило. Дођоше до извора чатрње, стадоше а буљукбаша ће рећи:

„Ђауре! Волиш ли од ханџара погинути, или да те жива на колац набијем?“

„Неволим никако, него поручите Дивидару, да к моме оцу оде, он ће ме са дукатима одкупити.“

„Не требамо ми дуката, већ главу твоју, сва те ћесаровина откупити не може; бирај Ђауре, како волиш умрити, јер ја нећу да с тобом више дангубим, можда данас још кога Ђаура укебрим.“

Столе мисли како би се извука, па ће рећи:

„Кад већ ни крив ни дужан погинути морам, а ви ме одвежите и низ ово поље пустите, па на сто корачаја нишаните на ме ко на зеца, да бар ко јунак од пушке погинем.“

„Бре Ђауре, нећемо ми на те барут трошити, погни главу, да виђо, је ли ми јатаган још општар.“

„Не погињем главе, већ удри крволоче, кад си баш моје крви жедан. Али знај, да ће се браћа моја осветити.“

Буљукбашин јатаган жвиждну и Столе капа с главе фрци, али глава здрава остаде; он погледа преко рамена, а буљукбаша се на њ кеси.

(Свршиће се.)

Али бити Нашедобац
И Германов делија, . . .
То тек мора бити права
И ваљана п а с и ја !

* * *

„Наше Доба“ почиње хвалити већ и поштене
људе. Чули смо, да ће ти људи подићи парницу против
„Нашег Доба,“ и то због увреде части.

* * *

Бечки Ђурковић, тај матадор Нашедобаца, до-
био је пре неког времена подозриво писмо; од тог
се тако уплашио, да су одмах — — по њему назвали
нов извор будимске горке воде.

* * *

Као што смо на сигурно извештени из Сијона,
знају тамо гости боље терати кера, него — коња.

Е.

Сила (т. ј. она без права).

Једанпут је сила клебла
Молећ бога на висина:
„Дај ми, боже, патенат,
Бар на сто година!
Да се осигура
Крепост моме рогу.“
А бог јој поручи:
То дати не могу.

Ту поруку донели јој
Многи сиви соколи;
Од тог доба — док смо нек' смо —
Сила бога не моли.

Ст.

Ђира. Знаш ли ти ону пословицу:
„was man isst das ist man“ ?

Спира. То ваљда значи: „од чега
сит, од тога и дебео.“

Ђира. Није са свим тако; (јер
ето н. пр. ми смо Анђелића сити,
— ал од тога још нисмо дебели).
Него то значи, да јело, којим се
ранимо прелази у нос и опреде-

љује кавви ћемо и шта ћемо и шта ћемо бити. Веру-
јеш ли ти то?

Спира. Ја баш са свим не верујем.

Ђира. Веруј брате, — јер то и Анђелић верује.
И уверићеш се да је тако. Ако поједе народна кар-
динална права, он ће тако постати кардиналом.

Ђира. Даклем архимандрит Демаскин, хоћу рећи
Дамаскин, издао фабрику ка је на 20 година уна-
пред. Сад се још само чека да то Анђелић потврди.

Спира. Не брин: се, само кад је издајство,
он ће већ потврдити.

Ђира. Е брате, може им бити, па нека раде.
Фабрику ка је су издали, ал кад им се отвори фа-
брика кајања, да видиш муке и невоље.

Да дивних сватова!

„Видело“ се жени;
„Просвета“ му нева;
„Наше Доба“ кумује;
„Турски Народ“ пева.

Њиховог весеља

Простиру се звуци, —

„Већ из густог луга —“

И тако даље . . .

Палилулац.

П у с л и ц е.

Тиса је бржи од Калајија. Калаји је само у Бо-
сни, дакле није дошао ни до среде истока, а Тиса
је већ на крају истока (Ostende). Па ипак Тисина
морска окупација може бити здравија, — од оне друге
морске окупације.

Би ли бан Хедервари смео издати они 18.000
коморских списа, кад не би знао да ће му његови
мамелуци све одобрити? — Не би! — Даклем сад
ће се видети, јесу ли хрватско српски мамелуци му-
стра свију мамелука, или само од обичне сорте.

У место што нам „Наше Доба“ набраја своје
кандидате, — боље би било да нам изброји своје би-
раче. Мање би се артије потрошило.

Међу своје кандидате метли су н. пр. и Тону
Хаџића, Влајка Мајинског, Ристу Михајловића и др.
— Артија свашта трпи, — не знамо само, хоће ли
ова господа ту лагу ћутке отрпети.

„Блажен човек иже не ходит' на сабор нече-
стивих“. — Анђелић није отишао на Мартиново брдо,
— ал зато се ипак не осећа блаженим.

Штадлер и Буцоњић тако жале за митрополитом
Косанићем, да три дана ништа друго не пију, само
читају „Просвјету“ Видићеву.

„Правни континуитет“! Ала је то лепа
реч. Штета само, господо, што је нисте онда истакли
на свој барјачић, кад је пок. Ивачковић био примо-
ран, да тај континуитет прекине.

Проба пера.

СХІХ.

Краљево око.

Чит'о сам неко да је 'вако рек'о:
„Краљево око види далеко.“

СПИРА И СИРА

— То јест видело би
 Да није лоше коби;
 Да високи није људи
 И намера њиних худи,
 Што пред њега стану
 Као прошће неко,
 Баш онда, кад треба поглед
 Да баци далеко.

СХХ.

Из искуства.

Чаша вина прија,
 Ствара добре воље;
 Ал две чаше, брате мој —
 Пријају још боље.

СХХI.

Поштење.

Нећу рећи глупо.
 Даклем ево шта је:
 Поштење је скупо, —
 Ал и треба да је.
 И мора толико
 У цени поскупит',
 Да га никад нико
 Нигде не мож' купит'.

СХХII.

Над и — над.

„Бог ће дати, пак ће добро бити.“
 Тако вели над.
 А колена изумиру
 Питајући: кад?

Г—д—н.

Ескулапијаде.

(По белешкама нашим и туђим.)

Лечник. Е брајко, ова стаклена шприца не ваља, ти треба да купиш другу шприцу, од метала.
 Сељак. Ал од каквих метала, господине, — од сирвових, или од брезових.

Око поноћи пробуде доктора Н, да брзо дође једном болеснику. Доктор се брзо обуче и оде. Чим опази болесника доктор хтеде да једу своје даде израза, али се брзо трже, па рече домаћима: Ово је ствар така, да треба што пре послати по свештеника.
 — Шта наопако, зар је дотле дошло?
 — Не говорите много, него шаљите брзо по свештеника.

После четврт сата ево и свештеника. И он пече болесника да загледа, па онда приступи доктору и рече: Domine spectabilis, та овоме човеку не фали ништа, само је пијан. Па што сте мене звали?

Доктор. Што смо вас звали?! Само за то да не будем ја сам луда, кога у поноћи будзашта узнемирују.

Кад се у М. бирао варошки физикус, то су место тражили доктор Вредић и доктор Theuermann.

Кад се о томе почело дебатовати, устане један општинар па рече: „Господо моја, ја препоручујем да изберемо доктора Вредића за нашег правога физикуса, а доктор Theuermann нека буде хонораран физикус.“

Доктор Theuermann, који се лично ту десио, сав позелени од јада, и запита предлагача, из каквих разлога он тако предлаже.

Предлагач се накашље и рече: Ја држим да вама најбоље кипира титула хонорара, јер је опште познато, да ви здраво водете хонораре.

Опште смејање и — пропаст Theuermannова.

Мајстор Перина жена тужила се да је стомак боли и да нема апетита. Лечник јој рече да покаже језик.

Мајсторица помоли само врх од језика. На то се мајстор Пера продере.

„А шта се ту цифраш пред доктором. Пружи ту језичину, као што је умеш пружити кад смо сами код куће.“

Игуман Р. патио је од костобоље. Дозове свога пријатеља, доктора Л. (познатог шаљивчину) и замоли га, да му да какву маст против тих болова.

Доктор му рече, да му не сме жељу испунити.

— А зашто?

— Из религиозних разлога.

— А каквих то.

— Ја, — теби калуђеру — на велики четвртак да дам маст! — куд би ми душа отишла!

Две шале о Бранку.

(Истинити догађај.)

1.

Кад је оно пренашан Бранко на Стражилово, био је на свечаности и један Србин сељак. Допало се брату каква је то лепа свечаност, па тај свет; па ће тек сам себи, ал гласно: Еј, да је жив Бранко, па да види како га лепо пренашају!

2.

Кад сам отишао после тог, да обиђем песников гроб запита ме кочијаш, који ме је возио:

„А Бога вам господине, шта је био тај Бранко?“

„Песник“ — одговорим му ја.

„О мај, а ја мислим да је био шумар, кад су га у шуми сахранили.“

Панта Зупски.

Како је здравије

У Ади умре један човек и пре него што га саранише, поведе се у једном друштву разговор о томе, како ће га саранити у кустурницу или у раку. Покојников рођак одговори: „та у раку морамо, јер радно је доба, па неможемо ни мајсторе да добијемо“. Домаћица се брже боље утаче у разговор и сасма озбиљно мало кроз нос рече: „та молим вас, па ако

„Е мо на што, и јесте у земљи за мртваца много здравије него у кустурници.“

Б.

Кога љуби.

Стављали су питање
Више пута Станку,
Кога већма воли
Јулу или Анку?

Досади се већем
Питање то Станку,
Окрену се па рече:
Ја љубим — Јул-Анку.

У Сомбору 1885.

Налим.

Расејаности.

Старија сестра: Збиља Анка, хоћел и ове године бити светосавска беседа о св. Сави?

Млађа сестра (Анка): Још нисмо добили програм, па не знам за цело, ал канда хоће.

* * *

У једном лепом друштву повела се реч о празницима а тек ће неко: „О гле, Ускрс и ове године, ко и лане пада у недељу.“ А други ће братац: „Е, ал мој деда памти, да су четир Ускрса падала у недељу, једне године за другом.“ (Па истину је реко, само с' тим изузетком, што то „чудо“ искуси, свако дете, које је навршило четврту годиницу свог живота).

* * *

А. Само кад Лазарева субота не би падала у суботу, Јер баш у суботу имам посла, па . . .

Б. Па чекај, узећемо календар, можда баш пада у други који дан — (Ово је све истина, ко не верује, нек не верује).

Панта Зупски.

Добро је и то.

На овоме свету добро је још и то,
Што ни смрт ни ђаво не примају мито.

Иначе би многи сиромашак лако
Место каквог богаташа отиш'о у пако.

Гост у купатилу (човеку, који је терао магарце):

„Море пријане, колко имаш магараца?“

Човек: „Е, то не могу знати, јер није увек једнако, ми се владамо по гостима. Што више гостију, то имамо више магараца.“

Васпитачица (свом ђаку): „Кажите ми Олгице, које ви све домаће животиње знате?“

Олгица: „коњ, брава, магарац. . .“

Васпитачица: „А тице.“

Олгица: „Патка, гуска, ћурка.“

Васпитачица: „Ал кажите ми још једну животињу, која нам ноћу не да мира да спавамо, а у соби је, и има четир ноге.“

Олгица (не размишљајући): „Па гласовир.“

Неко ишо на велосипеду први пут, па како је мало час било гадно време, склизне и падне у брљу.

У том прође један странац и запита га:

„Ви господине сигурно идете данас први пут, кад сте пали тако незгодно.“

„И последњи пут,“ — одговори му господин устајући.

Новије књиге и листови

које уредништво прима у замену:

Зета, лист за књижевност и поуку. Уредник Ф. Ј. Ковачевић. Излази на Цетињу, недељно једанпут; годишња цена 4 фр. (Овај лист добијају у накнаду претплатници „Црногорке“, која је престала излазити.)

Опис манастира Ораховице. Од Влад. Красића. У Н. Саду. Српска штампарија дра Свет. Милетића. 1885.

Pjesme Milke Rogaćičeve. U Zagrebu, knjigotiskara С. Albrechta. 1885. Цена 80. новч. — Може се добити у књижари Мучњака и Сенфтлебена.

Гласник Српск. Ученог друштва. Књига 62. (са 2 слике.) У Београду 1885. Штампарија краљевине Србије. Цена 2 фор.

Зборник позоришних дела, свеска осамнаеста. Сулам-ка жалосна игра у пет чинова, написао Фрања Кајм, превео Благоје Бранчић. У Н. Саду, трошком књижаре Браће М. Поповића, 1885. Цена 40 новч.

Vierter Jahresbericht über die vom Vereine zur Förderung der gewerblichen und commerciellen Unterrichts gegründete und erhaltene Neusatzler Gewerbe- und Handelsschule für das Schuljahr 1884-5. Herausgegeben vom Verein. Neusatz 1885. Druck von A. Pajević.

Прво ц. кр. прив. Дунавско паробродско друштво.

РЕД ШЛОВИДБЕ.

Пошт. лађа 1885. до од 15. марта даље наредбе.

Од НОВОГ САДА у ТИТЕЛ: (товарна лађа-торником и петком увек после 7 сати у вече.

Од НОВОГ САДА у ТИТЕЛ и станице НА ТИСИ: Средом и недељом у 5^{1/2} сах. после подне.

Од НОВОГА САДА у ЗЕМУН-БЕОГРАД: уторником, средом, петком и недељом у 5^{1/2} сах. после п.

Од НОВОГА САДА у ОРШАВУ-ГАЛАЦ: Средом, петком и недељом у 5^{1/2} сах. после подне.

Од НОВОГА САДА у ЦАРИГРАД преко РУШ-ЧУКА-ВАРНЕ: Недељом у 5^{1/2} сах. после подне.

Од НОВОГА САДА у БУДИМПЕШТУ: Сваки дан у 10^{3/4} сах. пре подне.

Н. Сад. 12 марта (28. фебр.) 1885.

Агенција.

Још се могу добити сви бројеви „Стармалога“ од почетка до данас.

ШТАМПARIЈА А. ПАЈЕВИЋА У Н. САДУ

ПРОДАЈЕ СА СВОГА СТОВАРИШТА !

Књиге за школу:

Буквар са сликама за српске основне школе, ново издање	Ф. н.	—16
Упутство уз буквар за основне школе		—10
Црквено-словенски буквар са читанком ново издање		—16
Читанка за други разред српске основне школе		—24
„ „ трећи „ „ „ „ „ „ „ „		—28
„ „ четврти „ „ „ „ „ „ „ „		—34
Читанка за I. и II. разред нижњих занатлијских школа		—90
Приповетке из Историје свега света, по Херцогу превео Вл. Красић. Стари век. Ово је дело добило награду од „Матице Српске“ књига је тврдо укорићена		—80
Рачунски примери за ученике 3-ег разр. основ. шк.		—8
„ „ „ „ 4-ог „ „ „ „ „ „ „ „		—8
„ „ „ „ 5-ог „ „ „ „ „ „ „ „		—10
„ „ „ „ 6-ог „ „ „ „ „ „ „ „		—8
Зоологија за учитељске и више девојачке школе, израдио Владан Арсенијевић, професор учитељске школе у Гор- њем Карловцу, цена је књизи		—80
Велика катавасија од Ђоке Петровића, катихете на уч. шк.		1.—
Мала катавасија од Поповића пароха.		—20
Ѓимнастичке игре са сликама. Део I.		1.—
Одабране народне песме за учење на изузет у срп. основ- ним школама, друго издање		—10
Дисциплинарна правила за учитеље срп. основних школа		—10
Наставни план за срп. нар. учитеље		—20
Нове метарске мере		—10

Књиге за школу и народ:

ПОЧЕТНИЦЕ ПРИРОДНИХ НАУКА.

1. О:шти увод у природне науке, написао Т. Х. Хексли, превод дра Лазе Пачуа	Ф. н.	—50
2. Земља од Х. К. Роскоа, професора хемије у Манчестру. Српски превод од Стевана В. Поповића, шк. ре- ферента. Са 36 слика, укорићена		—50
3. Физика од Балџура Стеварта, професора физике у Манчестру. Српски превод од Стевана В. Поп- овића школ. референта. Са 48 слика укорићена		—50
4. Физикална географија од А. Гејкије професора геоло- гије у Единбургу. Српски превод од Др. Лазе Пачуа, са 20 слика, укорићена.		—50
5. Геологија од А. Гејкије, професора геологије у Един- бургу. Српски превод од Др. Л. Пачуа, са 47 слика, укорићена		—50
6. Зоологија од О. Смита, професора зоологије у Страс- бургу. Српски превод од Владана Арсенијевића, професора српске учитељске школе у Г. Карловцу. Са 45 слика, укорићена		—50
7. Астрономија од Н. Локиера, члана краљ. друштва у Лондону. Српски превод од др. Ђорђа Натошевића глав. школ. референта. Са 47 слика, укорићена.	Ф. н.	—50
8. Ботаника од Х. А. де Бари професора ботанике у Страс- бургу. Српски превод од Владана Арсенијевића, профес. срп. учит. школе у Г. Карловцу. Са 45 слика, укорићена		—50
9. Физиологија, од М. Форстера, превод др. Лазе Пачуа, са сликама		—60
10. Минералгија. Од К. Петерса. Са 46 слика у текету. Превод И. М. Душманића, тврдо укорићена.		—50
11. Како се чува и негује здравље женскиња и мале деце од др. Љ. Радивојевића		—20
12. Помоћ у нужди и опасности док лекар не дође, од И. В. Поповића, цена		—30

Најважнији проналасци у XIX. веку. Написао Стеван В. По- повић епар. шк. рефер. Са 40 слика. Цена је књизи	1.—
Здравље и напредак наше деце, за народ написао Др. Милан Јовановић-Батут	—60
О дифтеритичној ератболји за српске матере написао др. И. Огњановић	—20
Енох Арден од Тејсна, превод Змај-Јована Јовановића.	—50

Библиотека одабраних романа: Јогуница I. и II. св. свака по 60 н. Кумјасинови III. и IV. св. свака по 75 н.

Из српскога живота приповетке Стевана В. Поповића	Ф. н.	1.—
О телесном одгајању деце		—20
Неродни лечник од дра М. Јовановића књ. I.—VIII. св. Ф.		2.—
Бадњак дарак доброј деци од Чика Стеве		—25
„Радван“, 4 свеске у тврдим корицама		1.—
„Невен“ чика Јовин лист за 1880 тврдо укорићен		2.—
— Исти у дивот-корицама		2.60
„Невен“ чика Јовин лист за 1881 тврдо укорићен		4.—
— Исти у дивот-корицама		4.60
„Невен“ чика Јовин лист за 1882 тврдо укорићен		4.—
— Исти у дивот-корицама		4.60
„Невен“ чика Јовин лист за 1883 тврдо укорићен		4.—
— Исти у дивот корицама		4.60
„Невен“ чика Јовин лист за 1884 тврдо укорићен		4.—
— Исти у дивот корицама		4.60
Срп. Илустр. Новине за 1881 1—12 бр. у дивот-корицама		4.—
„ „ „ „ 1882 13—36 бр. „ „ „ „		8.—
„ „ „ „ 1881—1882: 1—36 „ „ „ „		12.—
Индустрија и њени чиниоци у Србији, написао Драгутин С. Милутиновић		—20
Русија и балканско питање		—40
Српске народне здравице о славама, крсном имену и др. Јенидбе у јуначким српским нар. песмама, прибрао и про- пратио С. В. П. књига броји 338 страна.		—60
Ревизор од П. Гогоља		—50
Завјет Ивањској градини Босанска приповјетка од П. Де- спотовића, цена		—20
Мала библиотека свеска I.		—10
„ „ „ „ II.		—10
„ „ „ „ III. „Новина“ I.		—60
„ „ „ „ IV. „Новина“ II.		—30
„Илустрована ратна хроника“ седам свезака 29 табакса са 104 слике, у меком повезу.		3.—
Мала Лазарица, песме за народ I. и II. свеска.		—20
Порјекло Зимонића породице и поп-Богдан Зимонић, са верним ликом поца-Богдана		—20
Увео листак, приповетка од Јакова Игњатоваћа.		—50
За слободу. Слике из херцеговачке и црногорске војне 1876. Књига I. и II.		1.40
Славенска слога или руска војна 1877—8. од М. Шобајића		—50
„Страна“, књига за науку, књижевност и друштвени живот за 1878—1879. шест књига		6.—
„Стармали“ за годину 1878		2.—
Даље свака друга година до данас по		4.—
„Глас народа“, за 1874		2.—
Милошева или ослобођење Србије од Ј. Повића		—40
Херцеговачко робље од Чермака мање слике		—40
Приповетке мојој кћери I. и II. свеска		1.20
Оцеви и деца роман И. С. Тургењева		1.—
Велики свет. Повела Грофа Вл. Ал. Солугуба		—40
Стари и нови мајстори, роман од Јаше Игњатовића.		1.—
„Привреда“ економски лист за 1880, тврдо укорићен		1.20
Успомене из горње крајине, путне белешке из год. 1880. написао Владимир Красић		—40
Канеџ нам ваља подизати економске школе написао Јо- ван Живаповић, професор		—10
Јагода, дивот-издање са 68 лепих слика разних врста ја- года у текету, од професора дра Ђорђа Радића		—60
Савети мојој кћери, од Ј. Н. Буља, превод с фран. I. и II.		1.20
Дневник залишна човека, од П. Тургењева		—30
О коњу, написао Ђ. Гљубовски		—30
Из живота светих угодника божјих		—60
Из живота светих угодника божјих I. и II. св.		1.20
Библијотека одабраних романа I. и II. део Јогуница		1.35
„ „ „ „ I. и II. део Кумјасинови		1.50
Пловиград, прича Жид-Верна		—60
О филоксери, написао проф. М. Петровић		—20
Карактеристика кнеза Милоша Обреновића у припов. из његовог живота и још неке приче из 1848.		—50